

Byggesaksforenkling og vannvurdering

Av Jon Moseng

Jon Moseng er overlege i Oslo Helseråd.

Utvalget som nylig har gitt en utredning om «Forenklinger i byggesaksbehandlingen» har forslag til endringer som bryter ganske vesentlig med den praksis som hittil er fulgt i vannsaker. Forslaget vil for mange fortone seg som en svekkelse av etablerte ordninger. Det blir anført at bygningslovens §§ 66 og 67 med helserådets avgjørende innflytelse på kloakkløsning for den enkelte eiendom burde ha mistet sin aktualitet etter at vannvernloven av 1970 med sine forskrifter trådte i kraft. Forholdet er imidlertid slik at sistnevnte forskrifter ikke uten videre tar sikte på at berørte drikkevannskilder sikres betryggende hygienisk kvalitet gjennom de rensetiltak som avløpsvannet må underkastes. Vannvernloven er rettet mot de prosesser som skaper vannforurensning i denne lovs forstand. I forskriftenes §§ 3 og 6 er bl.a. opplyst helserådets gjøremål i henhold til vannvernlov og sunnhetslov. Sitat fra §§ 5 og 6:

«Når det foreligger fullstendig søknad, sender bygningsrådet den til helserådet hvis søknaden ikke straks avslås. Har bygningsrådet etter § 4 myndighet til å gi tillatelse, kan bygningsrådet, før saken sendes helse-

rådet, gi tillatelse med forbehold om helserådets samtykke.

Helserådet avgjør om utslippet kan nektes i medhold av sunnhetsloven av 16. mai 1860 med forskrifter. Dersom helserådet ikke avslår søknaden, gir det uttalelse til bygningsrådet om utslippstillatelse bør gis i medhold av disse forskrifter.

§ 6. (Den videre behandling.)

Bygningsrådet avgjør søknaden når helserådets uttalelse foreligger. Dersom det etter § 4 er fylkesmannen som har myndighet til å gi tillatelse, sender bygningsrådet saken til ham med helserådets og sin egen uttalelse, med mindre søknaden avslås av bygningsrådet.

Har helserådet nektet utslipp i medhold av sunnhetsloven, skal det ikke gis tillatelse etter lov om vern mot vannforurensning. Utslippssøknaden skal da heller ikke sendes fylkesmannen etter bestemmelsen i første ledd.»

Som det fremgår, opererer vannvernlovens forskrifter med ganske bestemte forutsetninger om helserådets befatning med saksbehandlingen. Når forenklingsutvalget peker på at behovet for helserådets særlige tilsyn på området med kloakkløsning

ger er bortfalt fordi vi har fått vannvernloven med forskrifter, virker dette umiddelbart som en selvmotsigelse på bakgrunn av den utforming bestemmelsene har i dag.

Helsemyndighetenes rolle i den påpekte sammenheng er hovedsakelig å ta standpunkt til om de drikkevannskilder som berøres av avløpsordninger blir hygienisk betryggende. Helserådet er her ansvarlig myndighet, og dets vedtak får avgjørende betydning.

Tendensen i utviklingen av saksbehandling i vannsaker er gått i retning av utvidede ordninger p.g.a.

den varierte kompetanse som trenges på ulike områder. Dette betyr at disse saksbehandlinger foreløpig beholder den dimensjon de har i dag.

Arbeidet med forenkling av byggesaker er i seg selv en riktig og nødvendig prosess. Men dette bør ikke medføre vesentlig kvalitetsforringelse på felter som kan skade brukerne selv. Kravet til hygienisk betryggende avløpsordninger og rent drikkevann er fundamentale betingelser for moderne velferd og helsemessig standard. Dette bør ikke forspilles i «avbyråkratiseringens» navn.